БЕРЕЗЕНЬ
1975
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 6 (952)
Ціна номера 12 коп.

БЕРЕЗЕНЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Часом, щоб спекатися поганого працівника, йому дають блискучу характеристику.

(З листів до редакції).

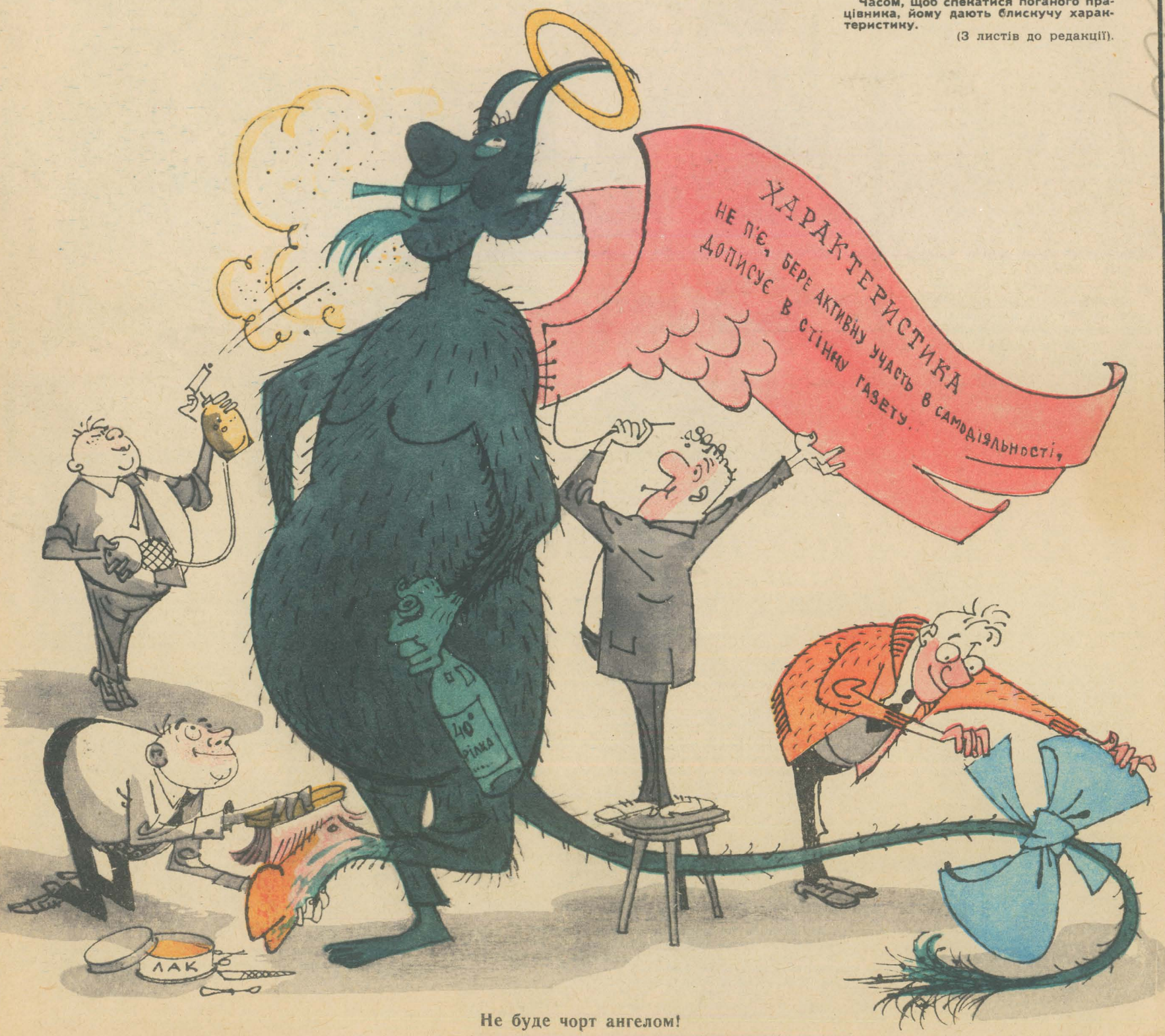

Не буде чорт ангелом!

Дали перцю!

Спочатку Василь Несторович Захарченко керував у радгоспі «Тарасівський». На посаді головного агронома. Керував, головним чином, кулаком і язиком. Для зміцнення свого авторитету. Бо вважав, що коли він чітко і ясно не обізве робітників і службовців «бидлом», «сволотою», «негідниками» і т. д., або ж не вріже когось із них по обличчю, то не бачити йому авторитету, як власних вух.

Так само керував Захарченко і в радгоспі «Жорнівський», куди його перевели — на превеликий подив усіх, хто з ним мав нещастя до цього співпрацювати, — вже на посаду директора (хоч і з доганою по партійній лінії). Тут Василь Несторович так заповзявся зміцнювати авторитет міцним словом і міцним кулаком, що аж луна пішла.

І дійшла та луна до Перця. Водночас із численними скаргами робітників і спеціалістів радгоспу, яким просто-таки життя не стало від грубіяна та самодура, що зайняв директорське крісло. Після чого було аж три фейлетони («Догана з висуванням» — № 3 за 1972 рік, «Через потому» та інші аргументи» — № 3 за 1973 рік, «Хроніка перманентного хамства» — № 23 за 1974 рік). У третьому фейлетоні, між іншим, Перець висловив свій подив, що Києво-Святошинський райком партії чомусь ніяк не наважиться дати належну оцінку діям Захарченка, котрі не лише знаходяться у кричущій невідповідності з партійним стилем керівництва, а й являють собою свідомий виклик нашій радянській моралі та нормам соціалістичного співжиття. Протягом ряду років Захарченко за свою грубість, хамство, сваволю, приниження гідності людей відбувався то доганою, то попередженням, то знову доганою і навіть не думав робити якихось висновків. Навпаки — діяв нахабніше.

«Таким чином, на хроніці даного унікуму — тобто унікальних за своїм хамством дій директора радгоспу «Жорнівський» В. Н. Захарченка — крапку ставити ще дуже рано». Цими словами закінчувався останній із трьох виступів Перця, присвячених В. Н. Захарченкові.

І от — нарешті — завершення «хроніки». Секретар Київського обкому Компартії України тов. Сущенко повідомив редакції, що Захарченка виключено з рядів КПРС і звільнено з посади директора. Першому секретареві Києво-Святошинського райкому партії тов. Дерябіну вказано на допущення лібералізму і тяганину при розгляді листів трудящих радгоспу, котрі надходили раніше.

Ось тепер можна ставити крапку. Що Перець з задоволенням і робить.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

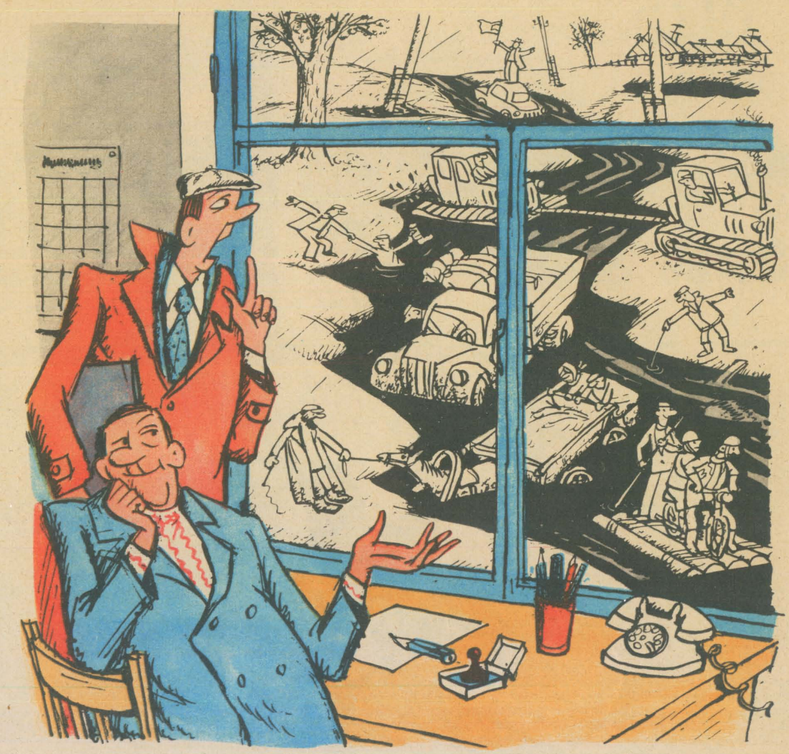

— У вас ще не перевіряли стану шляхів?
— Таке сказав. Хай спробують до нас добратися!

Жертва неуважності

Він заченав, поки в будинку № 11 погасли вікна, і короткими перебіжками перетнув Набережно-Хрещатицьку вулицю.

Біля під'їзду зупинився. Прислухався. Здається, нікого. Піднявши комір пальта і так натягнувши капелюха, що з-під нього стирчав лише кінчик носа, він нарешті наважився взятися за ручку вхідних дверей. У нічній тиші вони жахливо зарипіли. Від страху йому підкосилися ноги.

Покликавши на допомогу всю свою мужність, він шурхнув у під'їзд. І тієї ж миті прилип до стіни: хтось спускався сходами... Пройшли. Не помітили...

Безшумно піднявся на третій поверх. Важко дихаючи, зупинився біля квартири номер 76. Дістав з кишені ключ і обережно встромив його в замкову щілину. Затамувавши подих, штовхнув двері і ввійшов до темного коридора...

Тут скинув взуття і навшпиньки пройшов на кухню. Пересуваючись навпомацки, він несподівано торкнувся чогось теплого. «Каструля», — зрозумів він. І, принюхавшись, уточнив: «З борщем!» Під ложечкою засмоктало...

Раптом клацнув вимикач, і яскраве світло засліпило очі.

— Як ти наважився? — злякано спитав знайомий і ніжний голос...

Щоб зовсім заінтригувати читача, скажемо, що він — це зовсім не якийсь там злодій-рецидивіст, а, навпаки, цілком порядна людина, науковий співробітник Інституту ніберметики. А ніжний голос належав його законній дружині. І в той час, як він навшпиньки пробирався на кухню, тут же, за стіною, безтурботно спали його двоє законних дітей...

Спантеличений читач здивовано вигукне:

— Що вчинив цей чоловік, коли змушений отак крадькома пробиратися до власної домівки?

Мусимо розчарувати: нічогісінько.

Чотири роки тому його, В. І. Крюкова, на законних підставах прописали на площу дружини Г. В.-Крюкової. Жили вони спокійно і щасливо, діточок ростили, аж поки хтось не згадав, що в 1971 році, коли оформляли прописку, забули про одну формальність: забули запитати згоди у 93-річної бабусі, теж прописаної на цій площі. Бабуся на той час гостювала в онучки, до речі, і тепер гостює. Отож і в міліції, і в управлінні будинками вирішили не турбувати її...

І раптом 8 лютого 1974 року марсуд Подільського району міста Києва, згадавши про цю фатальну помилку працівників паспортного столу, виносить рішення анулювати прописку В. І. Крюкова і виселити його з квартири. Крюков кидається у пошуках справедливості до обласного суду: «За що ви мене з сім'єю розлучаєте?»

А судова колегія обласного суду знаходить рішення нарсуду правильним...

Не будемо ставити під сумнів бажання юристів будь-що домогтися справедливості. Помилку, якої припустилися офіційні особи, оформлюючи прописку, виправлено. І закон начебто торжествує. Але як тут не згадати однієї хрестоматійної істини: крім букви закону, є ще й те, що називається духом його. І, як би це не звучало банально, існує ще й елементарна логіка життя, з якою теж не зайве рахуватися.

Цікаво, чи самі судді, виносячи оте суворе рішення, хоч на мить вірили в те, що В. І. Крюков, позбавлений права жити у власній квартирі, погодиться на те, щоб бачитися з дружиною лише на вулиці, а своїх дітей виховувати, скажімо, по телефону?

Звичайно, він протестує, він пише скарги до вищих судових інстанцій...

А поки що... Лякаючись скрипу власних черевиків, боячись потрапити на очі дільничному, крадькома, мов злодій, чоловік пробирається до своєї законної дружини...

Ю. ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Ті самі гості — в ту саму хату

ІСТОРИЧНА ФРАЗА

В Олександрівці тепер кажуть, що все почалося з приїзду Вікторії Петрівни Алейникової — начальника Донецького обласного управління культури. Того ж дня, проходячи по райцентру, Вікторія Петрівна несподівано зупинилася і, примруживши очі, глянула на Будинок культури.

— Не має вигляду, — чи то для підтримки якоїсь раніше початої розмови, чи то просто так, мимохідь, промовила вона.

Але цій фразі товариші, які були разом із Вікторією Петрівною, не дали канути в Лету.

— Що «не має вигляду»? — поцікавився голова Олександрівського райвиконкому Євген Миколайович Хребтов.

— Райбудинок культури... А висловлюючись фігурально, — почала розвивати свою думку Вікторія Петрівна, — он ті дерева кидають на нього тінь. І будинок має зовсім не той вигляд.

— Справді «не той», — погодився Євген Миколайович.

Його, в свою чергу, підтримав заступник голови райвиконкому т. Крикливий:

— Зовсім «не той».

— А як ви вважаєте? — запитала Вікторія Петрівна у своєї підлеглої Ольги Олександрівни Дашенко — завідуючої райвідділом культури.

— Я так само вважаю, — механічно повторила Ольга Олександрівна.

— Я б на вашому місці, товариші, — продовжувала Вікторія Петрівна, — і оцей сквер на площі прибрала б...

— Увесь?! — вихопилось у когось.

— Чому «увесь»? Тільки ось цю смугу, що перед фасадом будинку.

Десь через тиждень, можливо, через півтора, сріблястолисті клени, що росли перед фасадом Будинку культури, вирвали з корінням. Можливо, разом із кленами скрутили б в'язи і тим деревам, що мали необережність вирости на всій центральній площі селища. Можливо, якби ретельно-запопадливих товаришів своєчасно не зупинив перший секретар райкому партії Й. Я. Носиков.

Саме про те, як були знищені в Олександрівці клени, і йшлося в одній з перчанських замітох. Вирізку, як годиться, надіслали голові райвиконкому Є. М. Хребтову. Від нього до редакції і надійшла відповідь. В ній він, між іншим, писав: «У 18 номері Вашого журналу за 1974 рік надруковано критичний матеріал «Вольова натура», в якому йдеться про вольові методи завідуючої відділом культури райвиконкому тов. Дашенко О. О. по знищенню дерев біля районного Будинку культури.

Викладені факти не відповідають дійсності...»

Що цим реченням хотів сказати Є. М. Хребтов, ми так спочатку і не зрозуміли. Може, кленів ніхто не рубав?! Зрубали, а коріння трактором повирнвали.

Читаємо далі відповідь Євгена Миколайовича. Ті клени «росли в П'ЯТИ метрах від фасадної стіни». Ну, це вже, м'яко кажучи, відписка. Бо росли вони не в П'ЯТИ, а в П'ЯТИДЕСЯТИ метрах від фасаду.

«Деякі з них були покручені, мали неприваблнвий вигляд», — пише далі т. Хребтов. Можливо, «деякі» і справді мали такий вигляд, а от про ті, що збереглися на фотографіях, які нам надіслали до редакції, цього аж ніяк не скажеш. То, питається, що ж не підтвердилося?

Коли автор цих рядків виїхав на місце, то переконався, що справді дещо «не відповідає дійсності». Ми написали, що вирубати ті клени дала команду Ольга Олександрівна Дашенко — завідуюча райвідділом культури. А вона ж тільки виконувала вказівку товаришів Алейникової, Хребтова, Крикливого. А їх в замітці навіть не названо. Так би мовити, незаслужено забуто. Редакція журналу у вищеназваних товаришів просить пробачення і ось цим матеріалом виправляє раніше допущену помилку.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Донецька область.

Вітаємо ювіляра!

ПИСЬМЕННИК ІВАН ЛЕ

(З нагоди його 80-річчя).

Його і повісті й романи
Читає й зна старе й мале.
Тож нині майстру-ветерану
Всяк побажання щире шле:
Іще сто років Мойсі Івану
І сто томів Івану Ле!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

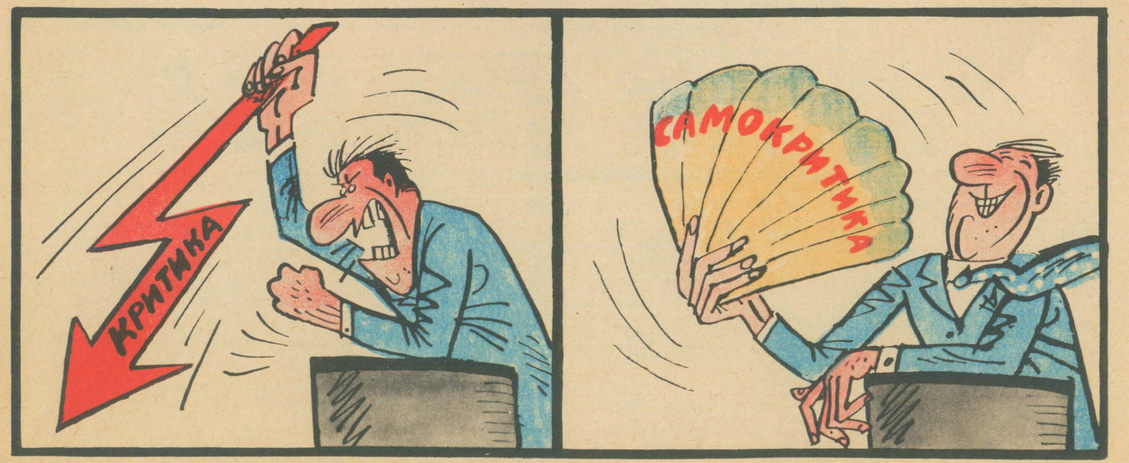

Без слів.

Який Сава — така й слава

Дайте Гузієві роботу!

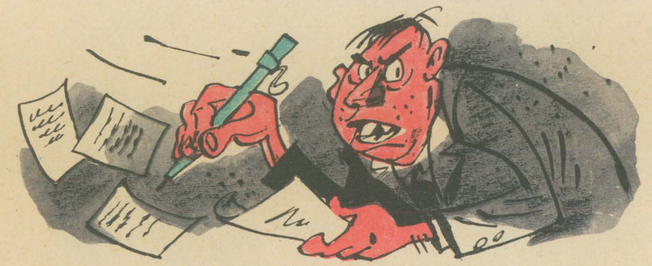

У селі Терехівці, за п'ятнадцять кілометрів од Чернігова, живе страшний чоловік. Такий страшний, що тільки глянеш на нього — і вже дрижаки беруть... Ходить цей чоловік по селу і тільки те й знає, що чинить злочини. Де не повернеться — там і злочин! Вже як до нього не приступалися, що не діяли — а вдіяти так нічогісінько й не змогли. Бо усе в нього шито-крито. Скільки комісій не приїздило, яких перевірок йому не влаштовували — а він як в'юн! Документи підтасує, свідків підкупить — і ні з якого боку до нього не підкопаєшся! А тільки комісія за поріг — він тут же вчиняє черговий злочин. Отакий запеклий порушник!

Зовуть того чоловіка Олексієм Гавриловичем Рубцовим, і працює він головою місцевого колгоспу «Шлях Леніна». Боже, до чого він уже довів той колгосп! Просто-таки до ручки. Увів його у величезні борги перед державою, завалив тваринництво, угробив рослинництво, знищив плодоносний сад, завдав господарству 794705 карбованців збитків... На всіх кричить, лається, усі цінні кадри з колгоспу порозганяв, оточив себе шахраями та підлабузниками, і сидить собі, п'є горілку та покурює сигарети марки «Запашні»...

Двадцять із гаком років отак у кріслі голови сидить! І нічим його звідти не виколупаєш. Усі бояться... Там такий запеклий, що скажи слово супроти — і в ту ж мить із колгоспу вилетиш на всі чотири боки. Ну й, звісно, мовчать люди. Нікому не хочеться на свою голову біду накликати.

Один, правда, знайшовся сміливий чоловік. Олексієм Кириловичем Гузієм звати. У 1969 році перебрався він із Борзнянського району до Терехівки. А довелося йому з Борзнянського району виїхати, бо там верховодив колгоспом такий же злочинець, як і Рубцов. Ну, й вижив він Гузія з села... Прибіг якось у райком, поклав печатку на стіл і кричить: «Звільніть з роботи! Або мене, або Гузія. Бо більше не мо-ожу-у-у!»

Ну, райком, звісно, за кого руку потягне? Ясно, за голову! Одна компанія... Звільнили Гузія. Так і опинився він аж у Терехівці.

Спочатку йому тут, правда, ніби аж сподобалось. Квартиру дали, 0,47 га городу наділили, 120 карбованців зарплати поклали, агрономом призначили і сказали: працюй! Попрацював Олексій Кирилович, попрацював, аж коли бачить: головний агроном, Музичук, у сільському господарстві — ані бум-бум!.. Хоч він і Заслужений агроном України, а Олексій Кириловичтільки заочно технікум скінчив, але він того заслуженого швидко розкусив. Ну, й не схотів більше його неправильних розпоряджень слухати, попросився на самостійну ділянку роботи. Дали Гузієві бригаду. Олексій Кирилович узявся за справу круто: спочатку подав заяву про звільнення помічник бригадира, потім — конюхи, за ними — ланкові... А потім і самого Олексія Кириловича з бригадирства змістили, перекинули в овочівництво.

Ну, що ж, овочі так овочі... Тільки як почав ото їх Олексій Кирилович вирощувати, а воно ж, матінко рідна! Не ростуть, виявляється, овочі на місцевих землях. Не родять! Це ж треба: пучок редиски обійшовся городникам у... 37 карбованців! Махнув рукою Олексій Кирилович на моркву й редиску, пішов назад у польову бригаду. Агрономом.

А голова колгоспу тим часом його не злюбив... О-ох, не злюбив! Та як почав гризти, як почав... А за ним — і усе правління: не можеш, кажуть, ти працювати агрономом, і квит! Тільки лаєшся з усіма та сороміцькі анекдоти жінкам розказуєш, а діла з тебе нема. Навіть норму висіву льону — й того не можеш визначити... Що ж ти за агроном?

І перевели помічником бригадира... Як схотіли, одне слово, так і розправилися. І тоді Олексій Кирилович піднявся на боротьбу за соціалістичну законність. Роботу він, певна річ, кинув і тільки вечорами, коли в конторі збираються на наряд, ішов попід вікна і слухав: що, де і як. А почувши, що, де і як, почав сигналізувати у різні інстанції: приїдьте, розберіться!

Стали приїжджати і розбиратися. За півтора року в колгоспі перебувало близько двох десятків різних комісій. П'ятдесят з гаком представників із райкому, райвиконкому, обкому, облвиконкому, райсільгоспуправління, облсільгоспуправління, комітетів народного контролю, редакцій, суду, прокуратури, міліції... А від Олексія Кириловича що не тиждень — то й нова скарга. Що не місяць, — то й десять! Забі-ігали...

Одне тільки лихо: усі ті комісії, що приїздили досі в колгосп, — якісь такі несолідні. Некомпетентні, сказати б. Олексій Кирилович пише, приміром, що О. Г. Рубцов учинив «32 факти порушень соцзаконності, з них 9 фактів кримінального порядку», а представники приїдуть, покрутяться-покрутяться, та так жодного факту й не знайдуть. Гузій сигналізує, що з вини правління колгоспу і особисто тов. Рубцова у господарстві загинуло 233 га льону, 53,4 га сінокосів, неокультурено стільки-то га торф'яників, а комісії перевірять і в один голос: брехня! Гузій скаржиться, що його незаконно звільнили вже й з посади помічника бригадира, а перевіряючі прочитають протокол № 3 зборів уповноважених (ясна річ — сфальсифікований протокол!), поговорять з колгоспниками (звичайно ж — підкупленими Рубцовим!) і кажуть: правильно тебе звільнили! Та тебе не те що звільнити — судити треба за наклепи! Чесні трудівники на чолі з товаришем Рубцовим рук не покладають і ночей недосипають, аби зробити свій колгосп багатшим та міцнішим: за п'ятиріччя прибутки його подвоїли, урожайність зернових культур на 12 центнерів з га підняли, виробництво м'яса та молока майже наполовину збільшили, новобудовами село своє прикрасили... А ти, на шиї у рідної жінки сидячи трутнем, їх усіх брудом поливаєш. Геть з очей, ледащо!

Отака, бачте, справедливість. Отака об'єктивність... Усіх Рубцов підкупив!

— Я піду, але так і знайте: писатиму далі, — не здається Гузій.

І писатиме! Аж поки не переможе законність. А переможе вона тоді, коли Гузієві нарешті знайдуть роботу. Та таку, щоб у нього після робочого дня руки вже не свербіли авторучку хапати... Хіба що для того, аби написати дружині: «Готуй, радість моя, сяку-таку передачу...»

В іншому разі Гузій нізащо не заспокоїться. Писатиме!

В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

Телеграфне Агентство Перця

ОГОЛОШЕННЯ

Правління колгоспу імені Калініна Зборівського району Тернопільської області запрошує на постійну роботу особу, яка б уміла передавати тексти на відстань з допомогою сигнальних прапорців та ліхтаря. Оплата — за домовленістю. Правління свідомо йде на ці не передбачені статутом витрати, бо переконалося, що не в силі умовити керівництво районного вузла зв'язку налагодити роботу колгоспного телефону.

ШТУЧНА ПАМ'ЯТКА СТАРОВИНИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). За трьома зайцями відразу погнався голова колгоспу «Більшовик» Рогатинського району т. Кулинич: два з половиною роки тому він задумав розмістити під одним дахом пошту, магазин і дитячий садок. Результат вийшов той же, що і в погоні за двома зайцями. Запалу т. Кулинича вистачило лише на те, щоб звести стіни задуманої споруди, яка стоїть нині, поступово набираючи вигляду архітектурної пам'ятки.

СЛАВА ГЕРОЯМ СЕРВІСУ!

Невтомно і наполегливо трудиться колектив Гадяцької радіомайстерні, передає спец. кор. ТАП із Полтавської області. Ось уже п'ять років тут з повною віддачею сил лагодять приймач «Альпініст», зданий В. М. Мірошниченком 29 квітня 1970 року (квитанція № 684).

— Розіб'ємося, а зробимо усе, як належить, — поклявся учора замовникові представник майстерні.

Це була шістдесят восьма клятва, яку почув В. М. Мірошниченко і яка свідчить про високий культурний та професійний рівень гадяцьких побутовиків.

НА ДВАДЦЯТЬ ПЕРШОМУ РОЦІ

ЧЕРКАСЬКА область. Двадцять років передплачував і читав журнал «Перець» ветеран війни і праці, нині колгоспний пенсіонер Дормидонт Гаврилович Пасічний із села Ковалів Канівського району. А на двадцять першому обласюздрук зробив йому сюрприз: цього року Дормидонт Гаврилович з невідомих причин не отримав іще жодного номера. Протедосвідчений передплатник знайшов вихід: ось уже три місяці він уважно читає передплатну квитанцію МЕ № 072660.

БАМКНУВ ДЗВІН...

У Глевасі бамкнуло так, що луна аж до Києва докотилася. До облспоживспілки та облздороввідділу.

— Це ніби ваш дзвін у нас відлунює? — спитали медики кооператорів.

— Е, ні, голубчики! Ваш у наших вухах лящить, — заперечили кооператори.

Вирішили медики, що кооператорів не переконають. Спорядили делегацію, послали у Глеваху. Кооператори також гав не ловили. Зв'язалися з Васильківською райспоживспілкою.

— По чиїй лінії там у Глевасі бамкають?

— Хто його знає. Вам зверху видніше...

Оскільки зверху не було видно нічого, кооператори також рушили у Глеваху.

— Ну, що? — сказали вони медикам. — Здається, бамкають таки по вашій лінії. Директор ваших лікувально-трудових майстерень Вербовський із старшим бухгалтером Ткачук поцупили з державної кишені 7980 карбованців. Собівартість продукції занижували і доїли преміальні. Фіктивну угоду склали на ремонт майстерень і у власні кишені 836 карбованців поклали. Мертвих душ у штат зарахували, а їхню зарплату собі забирали. Бачите, які ваші...

— Не кажіть гоп, поки не перескочили, — повчально зауважили медики. — У ваших теж рильце в пушку. Пакувальні мішки, що виготовляють у наших майстернях, — на селі товар ходовий. Тож наші уже тут з вашими... Дев'ятсот мішків реалізували ваші завідуючі госпмагами Западинського споживчого товариства Паук та Бобик. А виручку вже разом ділили — і ваші, і наші.

— Ах, вони, бестії! — обурилися кооператори.

— Візьміть себе в руки. Ми ще й не про таке дізналися. Той же ваш Паук за три місяці потягнув з магазину 4500 карбованців. На дрібні витрати. Отож, як бачите, і ваші, і наші поцупили у держави 15143 карбованці...

— А куди ж дивився ваш контрольно-ревізійний відділ? — дорікнули кооператори.

— Який там відділ? — обурилися медики. — За штатним розписом у нас двадцять ревізорів. А насправді — десять.

— Фонд зарплати економите?..

Медики лагідно мовили:

— Знаєте, нашим з вашими уже все одно. Вони сидять. Але, щоб не дісталося ще й нам з вами, давайте краще прикусимо язики... Бо як докотиться...

І прикусили.

А. ЖИТНИК.

Київська область.

Дали перцю!

Продуктовий магазин № 91 Вільховецької дирекції негоспрозрахункових торговельних підприємств розташований, як кажуть, на чільному місці — біля цукрового заводу. Тут завжди людно. Хто зайде щось купити, хто — погрітися, а хто — просто повеселитися. Це подобалося завідуючому магазином Бондарю Д. Я. і деяким продавцям. Тим, хто квапився, можна було дорожче товар збути, а тим, що повеселитися приходили, можна горілки на розлив дати. Теж з виторгом.

Лист про це надійшов Перцеві.

Заступник голови правління Черкаської облспоживспілки тов. Костенко повідомив редакцію, що за порушення правил торгівлі завідуючого магазином Бондаря Д. Я. і деяким продавцям. Тим, хто квапився, можна було дорожче товар збути, а тим, що повеселитися приходили, можна горілки на розлив дати. Теж з виторгом.

Лист про це надійшов Перцеві.

Заступник голови правління Черкаської облспоживспілки тов. Костенко повідомив редакцію, що за порушення правил торгівлі завідуючого магазином Бондаря Д. Я. і деяким продавцям. Тим, хто квапився, можна було дорожче товар збути, а тим, що повесе-

СКРОМНЯГА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

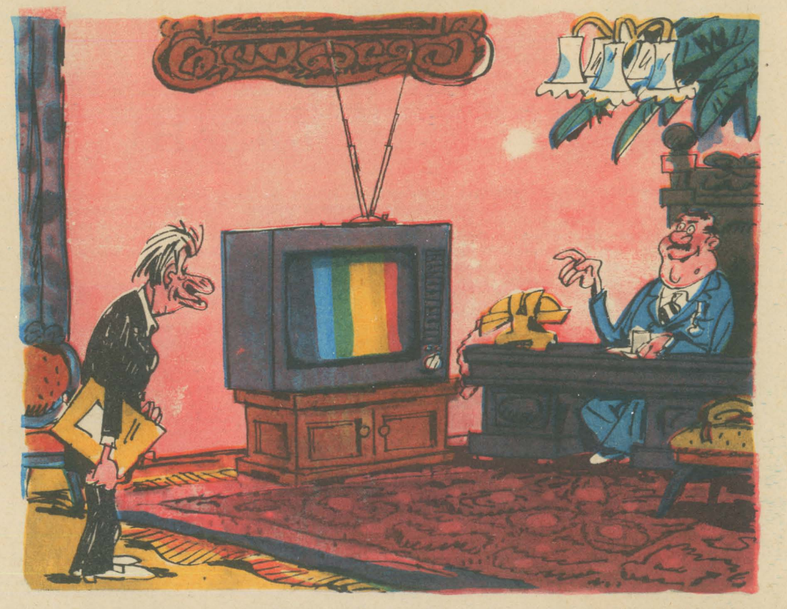

— Я не потерплю таких надмірностей у себе в кабінеті! Негайно відвезіть цей телевізор до мене на квартиру!

РІВЕНЬ МАЙСТЕРНОСТІ

ГУМОРЕСКА

Бригадир-овочівник довгенько придивлявся до молодиків, що лежали колом, і врешті не стримався:

— Хлопці! Ви збираєтесь працювати сьогодні?

Картярі навіть бородами не ворухнули.

— Я вас запитую! — наче вріс у центр живого бублика бригадир. — Мумії єгипетські! Хіба вас для цього із заводу сюди прислали? За що зберігається за вами заробітна плата? Ви чому, ледацюги, городини не збираєте?

— Не репетуй, дядьку!— кинув рудоволосий бригадирові на черевика бубнову дев'ятку. — Перелякаєш! Ми по черзі домовились працювати.

— Як по черзі? — реп'яхом чіпляється господар овочевого поля.

— А так, — накрив дев'ятку десяткою найкудлатіший. — Невже важко второпати? Ну й інтелектик у тебе, батю. Зрозумій, лиса башка. Нас шестеро. Граємо у підкидного. Кожен за себе. А хто лишається дурнем, той іде працювати.

Овочівник дригнув ногою, скидаючи карти:

— То чому ж ви до цього часу жодного огірка не зібрали?

— Рівень майстерності такий, — пояснюють шефи. — Ось уже третю годину граємо без дурня. Нічиї увесь час.

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Харківська область.

Про Гната і т. д.

— Гнат — нахаба і злодюга! —
Чутно шепіт де-не-де, —
Тільки... десь він має друга,
Десь там — «руку» і т. д.
Щось там спише, щось припише —
Гнат і чорта обведе!
Акт складе, що винні миші,
Холод, спека і т. д.
Вже купив собі машину —
Під вікном мотор гуде.
Обіцяв купити й сину,
Дочці, тещі і т. д.

Не поспів... Вмостили Гната
На сидіннячко тверде...
Гнат белькоче про зарплату,
Лотерею і т. д.
Він одержав по заслузі:
Злодій все ж своє знайде!..
Це — мораль, шановні друзі,
Друзям Гната і т. д.!

Микола ТИШАКОВ.

смт Біловодськ
Ворошиловградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Учні Кам'янець-Подільського професійно-технічного училища № 6 написали Перцеві про те, що вони з великою охотою вчаться, з великою охотою опановують секрети майбутньої спеціальності, з великою охотою працюють. Єдине, що вони роблять без будь-яної охоти, це — їдять. А їдять вони без охоти тому, що в їхній їдальні готують зовсім несмачно, страви дають холодні і малокалорійні.

До того ж у самому приміщенні брудно, нема елементарного затишку.

Із Кам'янець-Подільського міського комітету народного контролю Хмельницької області повідомили редакцію, що учні мали рацію: в їдальні справді готували страви низької якості, обслуговували незадовільно. Завідуючу їдальнею Ростовську В. І. з роботи знято. Замінено двох кухарів.

БЕЗПРИТУЛЬНИЙ КАЗАН

Житель Запоріжжя Степан Федорович Борисенко ще взимку минулого року знайшов казан. Він знав, що металобрухт потрібен мартенам, тому не викинув знахідки, а приніс її додому і поклав у підвал.

Це помітила сусідка.

— Залізо збираєте, Федоровичу? — запитала. — То візьміть, будь ласка, мої старі оцинковані ночви, я ж пральну машину купила...

Сусід приніс бильця від старого ліжка, підбадьорив Степана Федоровича:

— Діло зробите, діду. У нас, на «Запоріжсталі», з шихтою завжди запарка.

Одне слово, за зиму назбирав Борисенко тонн шість металобрухту. По весні, прочитавши в газеті черговий заклик металургів: «Мартенам — більше вторсировини!», Степан Федорович поїхав в обласне управління «Вторчормет». З плаката, що висів біля входу в установу, на нього пильно глянув суворий юнак: «А ти здав металобрухт?» — «Йду ж здавати»,— буркнув Степан Федорович.

Працівники виробничого відділу, дізнавшись, у якій дідусь справі, відсунули вбік телефони, рахівниці, папери.

— Побільше б нам отаких активістів! — сказав сам завідуючий відділом Андрій Павлович Прочан.

Усі вітали Степана Федоровича, тиснули руку, бажали міцного здоров'я і нових здобутків на ниві вторсировини. Потім пристрасті і хвилювання, викликані появою ентузіаста, вляглися, і працівники відділу знову взялися за свої папери і рахівниці, почали кричати у телефонні трубки про зрив плану заготівель металобрухту...

— Ка-хи,— нагадав про свою присутність Степан Федорович.

— Це ви, діду? — заклопотано глянув на нього завідуючий. — Не зможемо ми прийняти ваші шість тонн. Маємо справу тільки з організаціями, а ви, вибачте, в деякому смислі,— приватна особа. Зверніться, будь ласка, в контору «Вторсировина».

Вийшов Степан Федорович, глянув на плакат «А ти здав металобрухт?», буркнув: «З вами здаси»,— і поїхав у першу міську виробничу контору «Вторсировина». У коридорі цієї контори Степан Федорович побачив великий стенд, на якому прочитав: «Систематично проводити агітмасову роботу серед населення про значення вторсировини для промисловості». Трохи нижче значився підпис керуючого конторою М. В. Медведя.

«Мабуть, потрапив саме туди, куди треба»,— подумав Степан Федорович і зайшов у кабінет.

— Не зможемо ми прийняти ваші шість тонн,— сказали Борисенку працівники контори. — У нас і так квартальний план по чорних металах виконаний на 114 процентів. От якби ви нам з макулатурою допомогли, тут ми горимо.

— Що ж мені тепер робити? — у розпачі запитав Степан Федорович.

— Підіть у ЖЕК,— порадили працівники контори,— може, там візьмуться вивезти ваш метал.

Поїхав дідусь у житлово-експлуатаційну контору Дніпровського електродного заводу, якій належить будинок.

— Що трапилося, діду? — спитали його жеківці.

— Передайте начальникові, що зібрав шість тонн металобрухту, а здати не можу,— відповів тихенько Степан Федорович.

— Та що він? — здивувався начальник контори Михайло Давидович Москальков. — Нам металобрухт не потрібен. Хай звернеться до кербуда.

А кербуд послав Степана Федоровича у першу міську контору «Вторсировина», яка вже виконала квартальний план на 114 процентів.

— Ну! Будеш іще спотикатися об казани? — грізно спитала стара свого діда, коли той ні з чим повернувся додому.

— Більше не буду! — щиро пообіцяв Степан Федорович.

М. ЩЕРБИНА.

Мал. И. КОГАНА

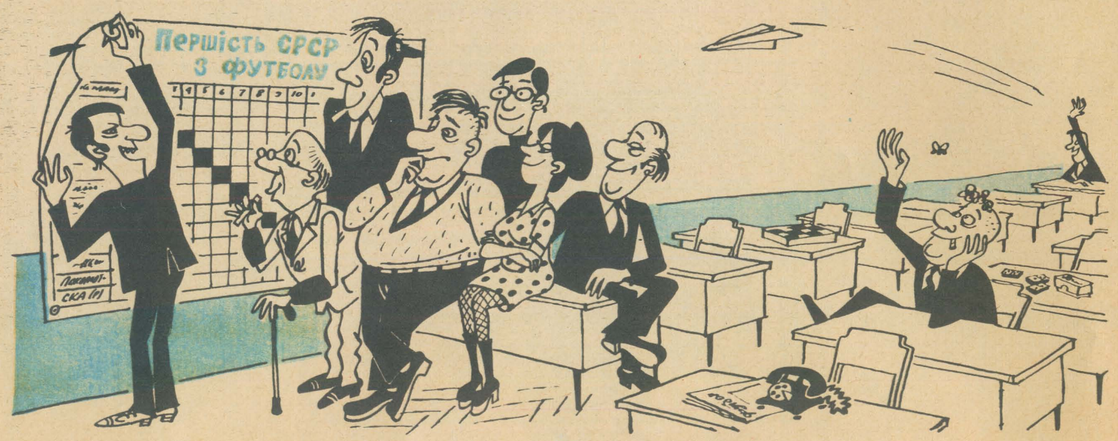

— Слава богу, футбольний сезон розпочався, а то зовсім закисли на роботі.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Назвався грибом...

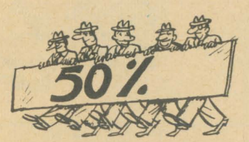

Спочатку оповімо читачеві незвичайну історію. Що сталася з одним чоловіком. Одні гадають, що цим чоловіком був керуючий Одеським трестом «Чорноморсантехмонтаж» Г. Д. Єременко. Інші кажуть, що директор Броварського заводобудівного комбінату В. Я. Левченко. А ще інші доводять, що директор Львівського заводобудівного комбінату С. О. Ібраєв. А ще-ще інші запевняють, ніби то був начальник Львівського спеціалізованого монтажно-налагоджувального управління промпожежної автоматики В. В. Єпішин. Хто конкретно з них був цим чоловіком, і чи взагалі це був хтось із них, запевняти не будемо. Але сталося з чоловіком таке.

Замовив він в одному побутовому комбінаті пристойний костюм і пристойні черевики. Зняли мірку. Визначили фасон. За умовою, черевики мали доставити чоловікові раніше, а костюм — через місяць. Бо так чоловікові треба було.

Надійшов призначений час. Чекає замовник своїх черевиків. А їх нема. Телефонує майстрам, потім самому директорові комбінату.

— Не хвилюйтеся, буде! Ось-ось...

— Вибачте, — перебиває чемно чоловік. — Коли — «ось-ось»? Мені черевики зараз потрібні...

Нарешті посилає на комбінат свою жінку. І вона приносить.

Розгортає чоловік пакунок, а там лише лівий черевик і піджак.

Телефонує він знову директорові.

А той:

— Вибачте! Ми ж вам половину вислали. Походите поки що у лівому черевикові і в піджаку, а потім походите в правому і в штанях...

Не будемо детально описувати, як реагував замовник. Він рвав, що міг рвати, і метав, що міг метати. Він кричав, що йому зривають усі його плани. Звертався до відповідальності особистої і відповідальності громадської, бив на совість... Одне слово — обурювався дуже.

Тепер оповімо читачеві іншу історію. Про один завод. Точніше, про будівництво другої черги Тернопільського комбайнового заводу.

Завод великий. І увага до нього велика. Недарма ж його оголошено ударною комсомольською будовою. Завод незвичайний. Не тому, що він єдиний такий у нашій країні. А тому, що він один призначений випускати комбайни і гичкозбиральні машини, які копатимуть і очищатимуть цукровий буряк.

Що таке цукровий буряк, колгоспникам пояснювати не треба. А міському читачеві скажемо, що коли колгосп матиме хоча б один КС-6 і одну гичкозбиральну машину БМ-6, то він кум королю і сват міністру.

Сьогодні перша черга заводу вже діє. Це тисяча п'ятсот комбайнів на рік. У наступному році має бути дві тисячі. Проектна потужність заводу — чотири тисячі.

Споруджує завод будівельно-монтажне управління «Машбуд-1» Тернопільського управління будівництва. У цьому році будівельники мають здати 20 тисяч квадратних метрів виробничої площі. І ось... Оте «ось», до якого тичеться перша історія. Постачальники.

Одеське спеціалізоване управління № 29 тресту «Чорноморсантехмонтаж» до жовтня минулого року мало поставити 86 тонн металоконструкцій. До кінця року не дало нічого.

На всі «стукання» і «грюкання» одесити відповідають коротко:

— Нас задавила хімія...

Броварський заводобудівний комбінат не задавило ніщо. Він поставляє. Збірний залізобетон. Плити для перекриття, підкранові балки, ферми. Але так, як ото в першій історії героєві поставляли костюм і черевики. Вал валить, а номенклатури немає. Та й вал той з рук валиться. То не закладуть закладних деталей, то зліплять так, що по дорозі розсипається, а то й зовсім чогось недодадуть. У минулому році недодали будові 688 кубометрів залізобетону.

Львівський заводобудівний комбінат також «гонить кубатуру». Вал одвалив, а 14 панелей для фасаду не дав. Ходіть спочатку, мовляв, у лівому черевикові, а потім походите у правому...

Північно-Кавказький завод металоконструкцій, яким керує товариш Аракелян, мав поставити будові в 1974 році 67 тонн високовольтних опор. На початку грудня ще не було нічого. І лише в передноворіччя товариш Аракелян вирішив зробити будівельникам сюрприз. Надіслав кілька опор.

Сюрпризує і київський трест «Укрспецавтоматика», яким керує І. Д. Дем'яненко. Протягом двох років не встановлював протипожежну автоматику. Спочатку керівництво тресту доручило це діло своєму одеському управлінню. Тільки рік водили комбайнобудівників за ніс, як циган кобилу за хвіст. То вони креслення загубили, то вони можливостей не мають, то взагалі десь змотаються і не з'являються.

Тоді керівництво тресту передоручило цю справу своєму львівському управлінню. Мовляв, ближче до Тернополя. Будівельники матимуть більше можливостей ловити товаришів. Тепер уже львів'яни варять воду. Зосталося навішати «павутину» — провести мережу тонких труб, і не можуть насмілитися. То труб немає, то людей не вистачає. Фарбувальний комплекс був готовий до пуску ще в листопаді минулого року. І стоїть. А начальник управління В. В. Єпішин склавши руки сидить.

Отак хлопці і крутять. Отак вертять. А тут, як кажуть, справа дуже конкретна і пряма. Крути, верти, а назвався грибом, — лізь у борщ. Бо ж коли угоду порушують ті, які узялися шити тобі штани та черевики, ти обуруєшся. І законно. А державний завод? Від нього залежать і плани колгоспів, і плани держави. І навіть, якщо хочете, міждержавні плани. Бо завод постачають вузлами Німецька Демократична Республіка, Чехословаччина та інші соціалістичні країни. І вони з цього заводу свою лепту комбайнів отримують. Отже, видать, об'єкт цей трішки-таки важливіший, ніж власні штани. Навіть якщо ці штани директорські або й самого керуючого трестом.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Тернопіль.

Капітулювали.

Дали перцю!

У колгоспі ім. Кірова Ківерцівського району Волинської області бухгалтерським обліком і фінансовими операціями займались Семашко Л. К. і Чехайда С. Г. Облік той часом зводився до того, аби заплутати і замести сліди незаконних операцій по привласненню матеріальних цінностей, а то й просто грошей. Люди помітили те здирство та й написали Перцеві листа.

Голова Ківерцівського районного комітету народного контролю тов. Шило повідомив редакцію, що в колгоспі проведено документальну ревізію і розслідування порушень фінансової дисципліни. Семашко Л. К. за занедбаність бухгалтерського обліку з посади головного бухгалтера звільнена. Чехайда С. Г. за привласнення грошей і матеріальних цінностей звільнений з посади помічника бухгалтера і притягається до кримінальної відповідальності.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Чув, що у вашому магазині можна все дістати по знайомству. То будемо знайомі: Вася.

ПОЩАСТИЛО

(Підслухана розмова)

— То ви, кажете, дістали?

— Еге ж бо, дістала. Якби не вийшла в той день на товкучку, нізащо б не мала. А то якраз, на моє щастя, підвезли. Я втиснулась у чергу — і ось маю нарешті!

До двох співбесідниць приєдналася третя.

— А от Теклі Сундучисі чоловік привіз аж два. Десь, кажуть, з другого міста.

— Ну, так то ж Сундучиха!.. Він же їздить в оті командировки, то що хочеш дістане. А тут спробуй придбай. Он тої неділі один спекулянт продавав. Так де там! Я й не дотиснулась. Розібрали. Хоч би в магазин коли привезли. Раніше все-таки було легше дістати. Та й на товкучці траплялися. А нині хоч сядь та й плач.

І кожна з молодиць важненько зітхнула.

І було чого. Йшла мова про хатні віники...

Василь КРАВЧУК.

ПЕРЕЛЯК

Доня з Криму телеграму
Мамі надіслала:
«Виїжджаю чоловіком.
Зустрічайте. Алла».
А у відповідь матуся:
«Змилосердься, нащо?!
Висилаю тобі гроші —
Сядь на поїзд краще».

Юрій БЕРЕЗА.
м. Ровно.

УСПІШНО ВИДАЄ

Поет успішно видає
Народний гумор за своє.

Василь ШАРОЙКО.
м. Херсон.

ЛЮБИТЕЛЬ АВТОГРАФІВ

Пустіть на Місяць —
Й там надряпа:
«Грицько+Галя!»

Павло ЛАРІН.

ДОБРИЙ ОНУК

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ану, киш, бабо! Тут мій дідусь сяде!

Холодно...

Плинність кадрів у сільських клубах та будинках культури Миколаївської області — понад 30%.

(Із офіційної довідки).

Діло було на автовокзалі у Миколаєві. По радіо оголосили, що автобуси поки що не підуть, бо замело трасу. Пасажири, позітхавши, розташувалися у зручних кріслах: очаківці сиділи з очаківцями, пасажири з Нового Буга тулилися до новобузьців і т. д. Хтось увімкнув транзистор, залунала музика, і чоловік у заячій шапці сказав землякам-очаківцям:

— От вам і концерт.

— Наче в клубі, — додав хтось.

— Тільки не в нашому, — заперечив чоловік у заячій шапці. — У нас така холоднеча, що не всидиш і п'яти хвилин...

— Де це?

— У Дмитрівці, в радгоспі «Дніпро», де Надія Іванівна Коваленко директорує... Якусь нову систему опалення поставили, а тепер спеціаліста не знайдуть, щоб кумекав у тій системі. Шість років клуб і бібліотека не опалюються. Недавно навіть конфуз вийшов. Прийшли молодята реєструвати шлюб, а в залі холодніше, ніж надворі, то вони й чкурнули назад: «Як у такій льодовні розписуватися, то краще на віру житимем!..» Через холод і роботи в клубі немає, і музиканти-фахівці не тримаються. Тепер там завідує дівчина, яка курси шоферів закінчила; хоч у клубній роботі ні греця не тямить, зате, кажуть, ось-ось розшифрує опалювальну систему...

Дехто з очаківців засміявся, а симпатична дівчина вигукнула:

— Подумаєш, дивина — молодята втекли! Хіба це конфуз? От у нас, у Парутиному, цього літа скандал трапився — через туристів!..

— А до чого тут клуб? — спитав той, що в заячій шапці.

— А до того. Недалеко від нас, як ви знаєте, — руїни знаменитої Ольвії. От приїхали туристи «Ікарусом» і питають: «Ольвія?» — «Ольвія», — кажуть люди, бо в нас же й радгосп так називається. Шастонули туристи по селу, знайшли зарослі бур'яном підмурівки-руїни і давай їх фотографувати... Уже точно й не пам'ятаю, хто кинувся їм пояснювати — чи директор радгоспу Олександр Олександрович Матвєєв, чи голова сільради Михайло Вавилович Росинець, — але тільки з великим трудом вдалося їх переконати, що руїни до еллінської Ольвії не мають ніякого відношення... Справді, звідки їм, туристам, знати, що то залишки клубу, який закладено 1964 року, що ухекано там на підмурки 50 тисяч карбованців, а 1969 року, коли колгосп реорганізували в радгосп, будівництво чомусь припинили...

— І як же ви тепер — зовсім без клубу? — озвався хтось.

— Та ні, — махнула рукою дівчина, — є така-таке приміщення: підлога там прогнила, стеля валиться, а ремонтувати ніхто не думає.

— Ну, а робота — хоч яка є: самодіяльність, агітбригада?

— Де там! — знизала дівчина плечима. — Уже забули, коли що було. Навіть завідуючого клубом немає. Тимчасово віддали ключі бібліотекарці... А наше ж село — найбільше в районі...

Очаківці похитали головами, а хлопець з транзистором мовив:

— У вас хоч клуби не до ладу, то що поробиш? А в нас, у Рівному, в радгоспі імені Шмідта, — не клуб, а справжній Палац культури. От тільки культури в ньому немає. Третій рік нічого не робиться. Скільки директорів та художніх керівників помінялося, і перелічити важко...

— Що, холодно? — поцікавилася дівчина з «Ольвії».

— Холодно. Тільки не в тому розумінні, — відповів хлопець. — Холодно ставиться дирекція до культпрацівників. Більше ніж півроку працює в нас художнім керівником Ольга Загоруйко. Здібна дівчина, з спеціальною освітою. А й досі директор радгоспу Ключко і секретар парткому Соколенко не знають її прізвища. Обіцяли дівчині житло, а тепер навіть за квартиру не платять, яку вона наймає...

Ось тоді, в залі чекання, й народилася пропозиція. Виголосив її пасажир у заячій шапці:

— Товариші, якщо ми вже тут затрималися, то давайте використаємо час раціонально: підемо гуртом у інстанції й поцікавимося, чого це керівники радгоспів отак ставляться до культури на селі?

Очаківці вже намірялися йти, коли до них підійшов ще один чоловік.

— Зачекайте. І я з вами.

— Звідки ви?

— З Новобузького району. Радгосп «Червона Баштанка», село Шевченкове. У нас товариш Небрат лише рік директорує, а будівельну діяльність розгорнув неймовірну!

— За що ж на нього скаржитися? Він, мабуть, Палац культури будує?

— Палац, тільки не культури. Клуб у нас почали будувати в 1968 році, але й досі кінця-краю тому будівництву не видно. Зате ударними темпами Георгій Никифорович споруджує собі особняк — з гаражем, службами...

— А хіба це заборонено? — знову спитав хтось із очаківців. — Чоловік же за власні кошти будує?

— В тім-то й справа, що не за власні. Директор має державну трикімнатну квартиру. А, згідно з документацією, особняк той значиться, як «спарений житловий будинок» для двох сімей, вартістю 10 тисяч карбованців. Та на сьогодні вже витрачено 28 тисяч радгоспних грошей, і скільки ще коштів забере директорський «палац культури» — невідомо...

* * *

Кажуть, що та імпровізована делегація побувала-таки у відповідних інстанціях. І тепер делегати чекають відповіді: від начальника обласного управління культури М. А. Бондаренка, від голови обкому профспілки працівників культури М. М. Медковського, від директора Миколаївського радгоспвинтресту В. М. Матіато та інших товаришів.

Разом з очаківцями та новобузьцями і «Перець» чекає відповіді. З нетерпінням.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Миколаївська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У будинку-інтернаті (м. Любеч на Чернігівщині) порушувались норми харчування мешканців. Їм недодавали молока, яєць, масла та інших калорійних продуктів. У житлових кімнатах не вистачало м'якого інвентаря. Адміністрація не дбала про культурно-масову і виховну роботу.
Лист про це надійшов до Перця.

Начальник відділу будинків-інтернатів Міністерства соціального забезпечення УРСР тов. Солодовник повідомив, що факти підтвердились. За допущені недоліки директора Любецького будинку-інтернату тов. Томилко з роботи знято. Будинку-інтернату надано необхідну практичну допомогу.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Зайців розвелося у цих мисливських угіддях: пройти неможливо.

Без слів.

НЕЗВИЧАЙНІ СИТУАЦІЇ

— Ні, я краще на лобі собі такі слова виріжу, ніж псуватиму дерево.

— Вітаю вас, колеги, нарешті, нам вдалося виготовити чудовий препарат проти колорадського жука!

— Сьогодні я вже посиджу вдома, а ти хоч один раз піди на футбол.

— Виведіть мене із членів спілки: я зрозумів, що нічого хорошого в житті не напишу.

Без слів.

Нотатки про чужі порядки

— Шеф пішов на завод підвищувати продуктивність праці.

«Майніті дейлі ньюс», Токіо.

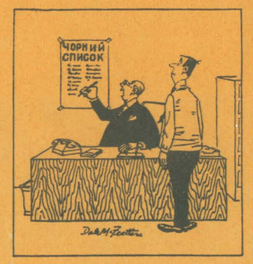

— Хвилиночку, зараз я внесу ваше ім'я у список тих, хто вимагає підвищення зарплати.

«Майніті дейлі ньюс», Токіо.

— А не змогли б ви поставити інший діагноз? Лікування цієї хвороби, про яку ви говорите, не по моїй кишені.

«Європео», Мілан.

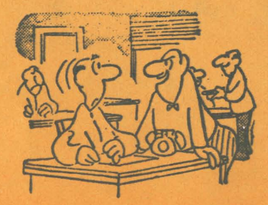

— Не знаю, кого із нас скоротили, але, по-моєму, вони збирають гроші у твій капелюх.

«Сан», Лондон.

Заспівувачі й підголоски

Бельгійська преса й радіо жодним словом не обмовилися про це стихійне лихо. І все-таки, читаючи деякі газети, можна дійти висновку, що в північно-східних районах Бельгії землетрус був. На таку думку наводять окремі матеріали, вміщені в бюлетені «Нувель Атлантік», у газетах «Лібр Бельжік» та «Суар», а також писання брюссельського кореспондента лондонської «Дейлі экспрес».

Так, наприклад, ота ж сама «Дейлі экспрес» повідомила про те, що радянський військово-морський флот «навально нарощує» сили в Індійському океані, бо ж, бачте, у зону Бабель-Мандебської протоки, яка веде в Червоне море, прибуло аж два радянських кораблі! А це, бачте, створює «вибухонебезпечну ситуацію», якої «Захід не може ігнорувати».

Чи ось маєте таку новину: десь у Західній Європі заховано зенітну ракету радянського виробництва. А заховано її для того, щоб якісь там палестинці мали чим збити пасажирський літак. Всевідаюча «Лібр Бельжік», яка виплеснула зі своїх шпальт це писаннячко, навіть точну адресу майбутньої диверсії вказує — або Англія, або Голландія, або Бельгія.

Не менш спритна «Суар» теж пише про «радянську загрозу», цього разу «виявлену» нею уже... біля кордонів Югославії.

Не пасе задніх і «Нувель Атлантік»...

Одне слово, читаючи усе те, мимоволі думаєш, що в Бельгії землетрус був і принаймні кілька брюссельських лицарів пера постраждало — чи цеглина їм на голову звалилася, чи якось інакше їх притлумило.

Щоправда, подібні матеріали у вищезгаданих органах — не новина: вони й раніше вражали — як би це висловитися — безпардонним вигадництвом. Але в час, коли миролюбність нашої країни набуває усе ширшого визнання, коли всім стає ясно, що на шкапі холодної війни далеко тепер не заїдеш, така писанина здається уже зовсім-таки позбавленою будь-якого глузду, будь-якої логіки.

Втім, будьмо об'єктивні, певна логіка тут усе-таки є.

Хоч вищі натовські чини збираються у своїй штаб-квартирі (в пригороді Брюсселя Евері) за зачиненими дверима, неважко визначити, коли серед питань, які вони ладнаються обговорити, буде питання про фінансові справи — саме тоді нечисті на руку деякі зарубіжні писарі починають гарячково фантазувати на тему «радянської загрози». Отож, цілком логічно, що й цього разу після якоїсь перерви, перед черговою сесією НАТО, на якій обговорювалися військові плани й витрати цього блоку, вони, в унісон із натовськими генералами, завели стару пісеньку, дали зрозуміти, що «лиховісне нарощування» радянської військової могутності триває.

Дивуватися з цього, звичайно, не варто: кожен піє, як уміє і що уміє. Тим паче — цей цілком фальшивий спів оплачується не фальшивими грішми. А генеральських підспівувачів цікавлять, перш за все, справи саме фінансові.

О. МАЛЬКО.

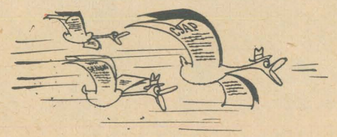

«БЛАГОРОДНИЙ» ПИЛ

Коли знавцям-винолюбам приносять із погреба пляшку старого вина, вкриту багатолітнім благородним пилом, вони перш за все звертають увагу саме на пил. Бо етикетку і вино можна фальсифікувати, а пил — ні. По пилу досвідчена людина встановить істину...

Так було до недавнього часу. Тепер Лівіо Торічеллі, відомий італійський фальсифікатор вина, винайшов спосіб виготовляти пил будь-якої якості, будь-якої давнини. Торічеллі оголосив через газети, що продає власникам винних заводів «витриманий пил», який допоможе їм швидше і дорожче збувати свою продукцію. Фальсифікатора ніхто до відповідальності не притяг: адже продавати пил законом не забороняється.

Виноторговці, звичайно, теж не проти цього, бо врешті, розплачуватися ж за все будуть покупці.

І сміх, і гріх

Організатори добродійного балу в місті Оунвуд (штат Віргінія) вимушені були з важким серцем відмовитися від пропозиції містера Джека Лейтона, який хотів призначити цінний приз за найкращий танець. Лейтон — власник похоронної контори, і обіцяний ним приз був дещо незвичайний: Лейтон гарантував кращій танцювальній парі безплатний похорон у майбутньому.

* * *

У невеликому французькому селі Віллелонгедес-Монт (довжина назви зворотньо пропорційна величині села) закрили єдиний шинок. Причиною цієї акції було те, що заклад стояв на відстані 24,8 метра від церкви [відстань десятки разів вимірювали різні комісії]. А закон вимагає, щоб усі шинки, бари, пивниці й усе таке інше були віддалені від католицької церкви не менш ніж на 30 метрів.

На заперечення опозиції, що краще закрити церкву, бо туди селяни ходять один раз на тиждень, а в шинок кожного вечора, власті не звернули уваги.

* * *

Злочинність на Британських островах стала серйозною соціальною проблемою. Лише минулого року англійські суди розглянули близько півтора мільйона справ, значна частина яких пов'язана з убивствами, збройними пограбуваннями. Зростанню злочинності в країні сприяє усе ширша пропаганда насильства в літературі, кіно, по телебаченню. Особливу тривогу англійської громадськості викликає поширення наркоманії серед молоді. В даний час кожен сороковий учень віком від 14 до 16 літ вживає наркотики.

«Гардіан», Лондон.

ДОБРА ПОРАДА

ЖАРТ

До лікаря Гнат звернувся:
— Що робить, не знаю:
Уже пасок не сходиться,
Вагу набираю...
Лікар усміхнувся й каже:
— У вашому віці
Треба провести відпустку
З вудкою на річці.
Споживайте рибні страви,
Юшечку з грибами,
Гарантую: ця дієта
Зробить диво з вами!
...Через місяць до лікаря
Ввела жінка Гната
Худючого, мов тараня,
Навіть не впізнати.
— Ну, й морока! Як з ним бути?—
Застогнала тяжко.
— Тепер йому, — каже лікар, —
Придбайте підтяжки.

Микола ДМИТРІЄВ.

ВИСОТА

«Егей, дивіться! Аж понад хмариною
Лечу у світ із нашого села!
Я вже сягнула висоти орлиної!»—
Раділа курка в пазурах орла.

НЕВДАЧА ПОЛІГЛОТА

На заздрість всім знав десять мов,
Зійтись міг з кожною людиною,
Але донині не знайшов
Він мови спільної з дружиною.

Василь МАРТИНОВ.

м. Золочів
Львівської області.

●

ВИВЕЛА...

Хвалилася дружина всюди:
— Я виведу Сергія в люди.
А він у люди як пішов,
То більш додому не прийшов...

Григорій ДЕЙНЕГА.

с. Білоярівка
Амвросіївського району
Донецької області.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

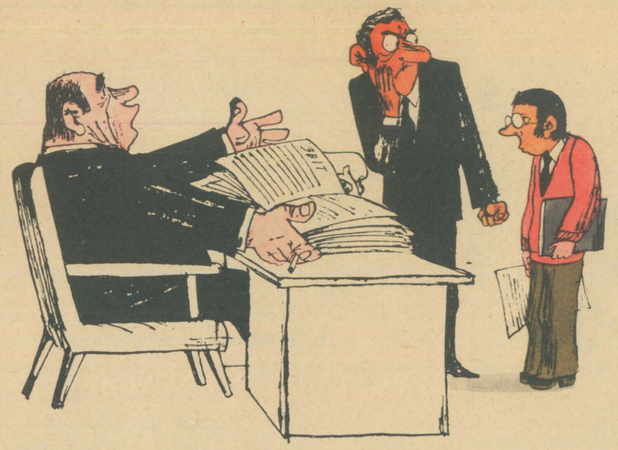

— Ви говорили, що це хороший працівник, а він склав абсолютно об'єктивний звіт...

СЛОВНИЧОК ЖАРТІВНИЧОК

Безпечність — відсутність печі.

Горище — велика гора.

Доручення — доведення до ручки.

Замовник — той, хто підміняє вчителя мови.

Мікроскоп — скопище мікробів.

Скарбниця — дружина скарбника.

Любов ЛИТВИНЕНКО.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця)

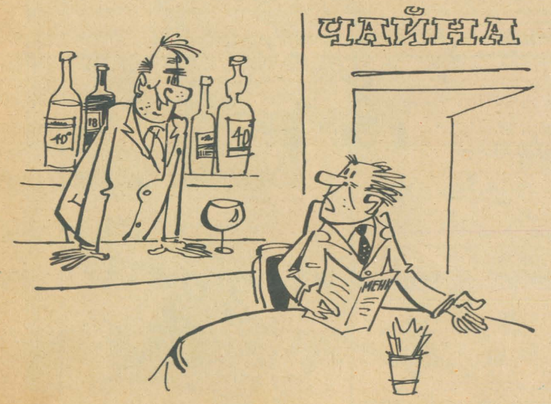

— Будь ласка, склянку чаю!
— А де це ви вичитали, що в нас чай водиться?

ШАКАЛ ПРИ СКЕЛІ

БАЙКА В ПРОЗІ

З підніжжя скелі било джерело. Вода в ньому була чиста, джерельна, і звірі приходили сюди втамувати спрагу. Напоються, перепочинуть у затінку — та й вертають знову до своїх звіриних клопотів.

Ото причалапав якось на водопій Ведмідь, коли бачить: закляк під скелею Шакал, передніми лапами у камінь вперся, і шерсть на ньому з напруги стала дротом.

— Тю на тебе! — вибалушив очі Ведмідь. — Чи, бува, не сказився від спеки?..

— Ех-хе-хе! — залишаючись у тій самій позиції, зітхнув Шакал. — Кругом чорна невдячність. Мені тут шкура репається, громаду від біди рятую, а мене ще й на глум беруть.

— Біда, кажеш? Але яка? Звідки? — отетерів Ведмідь.

— То ж то й є, що кожному аби мерщій до водички, іншої гадки нема. Косулі щодень вигицують, кабани цілим гуртом тупають, ти ось сунеш, аж земля двигтить. А скеля, вона хоч і кам'яна, розхитується, слабшає: вже, диви, тріщина утворилася. Боронь боже, впаде — і джерело геть завалить, і придушити когось може. Оце я й підпираю, допоки стане сили.

Он воно що! Знеобачки у Ведмедя похололо в п'ятах. І як він раніше не примітив тієї зловісної тріщини?.. Ну й Шакал, ну й молодчага! Допильнував, усвідомив — і сам, добровільно, взяв на себе таке навантаження. Треба, щоб про це негайно дізналися всі.

І всі дізналися, всі нарешті втямкували, з якою легковажністю поводилися досі. Тепер косулі, що було грайливо вигицували, підступали до джерела навшпиньки, кабани повзали на череві, остерігаючись схитнути скелю. Хлебтали похапцем — і задки, задки вибиралися геть, від гріха далі.

Тільки безстрашний Шакал невтомно підпирав кам'яне громадя. Скоро він приловчився робити це й задніми лапами, дарма що мусив тоді перевертатися вниз головою. Навстоячки куняв, тут же й підкріплявся, чим бог дасть...

Але хто заперечив би: при такій виснажливій роботі годі йому за звичаєм шакалити всяку падлину, харч має бути добрячий, поживний.

— Тобі, побратиме, від вдячної зграї! — тарганив Вовк-сіроманець кавалок роздертої вівці.

— Ось медку скуштуй, у ньому сила! — пригощав Ведмідь-бортняк.

— А оце, щоб ніяка хвороба тебе, добродію наш, не взяла! — ніс Зайчик-побігайчик жмут цілющих лісових корінців.

На дармовому їдлі погладшав Шакал, карк наїв, наче в буйвола. І то було втішно, бо навіч переконувало всіх: підпора дужа, надійна, тепер таки не впаде скеля, не завалить життєдайного джерела.

Одне кепсько: збіг час, і воно, що колись могутньо нуртувало з-під каменя, лиш ледь-ледь жебоніло, пробиваючись між шакалячих покидьків, та й вода відгонила чимось бридким. А була ж чиста, джерельна...

Але про це вже мало хто й пам'ятав.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

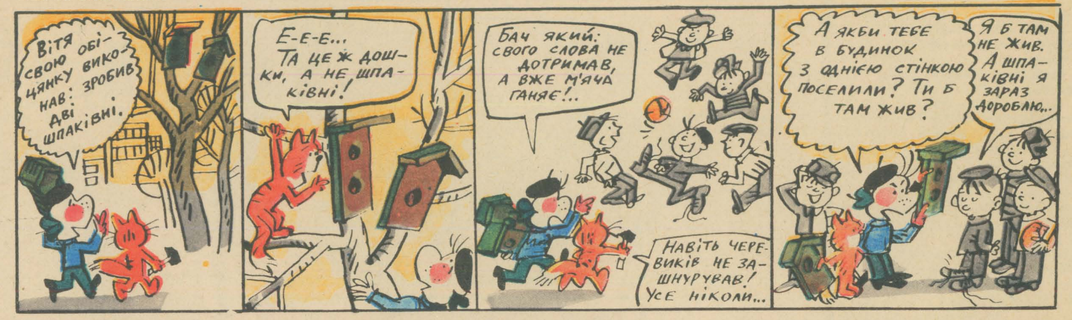

Сторінка для дітей

У ДИТСАДКУ

Галинка вперше в дитсадку,
Не біга, не гуляє.
Поспала трохи в холодку,
Проснулась — і волає:

— Мерщій ведіть мене під кран,
Помийте руки й личко!
Подайте швидше сарафан,
Панчішки й черевички!
Вдягніть мене гарненько,—
У мами я одненька!

А друзі:— Ледарів нема
В садочку поміж нами.
Вдягайся, дівчинко, сама,
Хоч ти й одна у мами!

Лідія КОМПАНІЄЦЬ.

ГОВОРИТЬ ВАСИЛЬКО

МАЛИЙ КОСТЮМЧИК

— Та й гарний у тебе костюмчик, — каже тато. — Дай і мені хоч раз одягти.

— А він ще малий на тебе. Зачекай трохи, хай підросте, тоді дам, — відповідає Василько.

НЕБЕЗПЕЧНА ЦУКЕРКА

Купили Василькові шоколадний кораблик, але він довго не їв його, тільки поглядав скоса.

— Васильку, чому ж ти кораблика не їси? — запитала мама.

— А він у мене в животі не буде гудіти? — боязко запитав Василько.

ХАЙ БУДЕ РАНО

— Васильку, вставай, бо вже сьома година. Треба в дитсадок збиратись, — будить мама.

— Мамо, а ти перестав стрілку годинника на шість, і буде ще рано, — радить Василько.

Записала Лідія КОВАЛЕНКО.

ПОРАХУВАЛА

Батько вчить трирічну Віту рахувати пальці.

— Ти у мене розумниця! — заохочує він. — А це ж дуже просто. Глянь. Один... Два... Три... Чотири... П'ять... Ну!

— Один... — знехотя починає Віта. — Один... Один... Багато-багато одинів!..

В. ШКВАРЧУК.

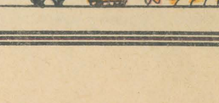

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Падає їжачком,
а лежить голячком.
(Каштан)

П. РОМАНЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Сторінка для дітей

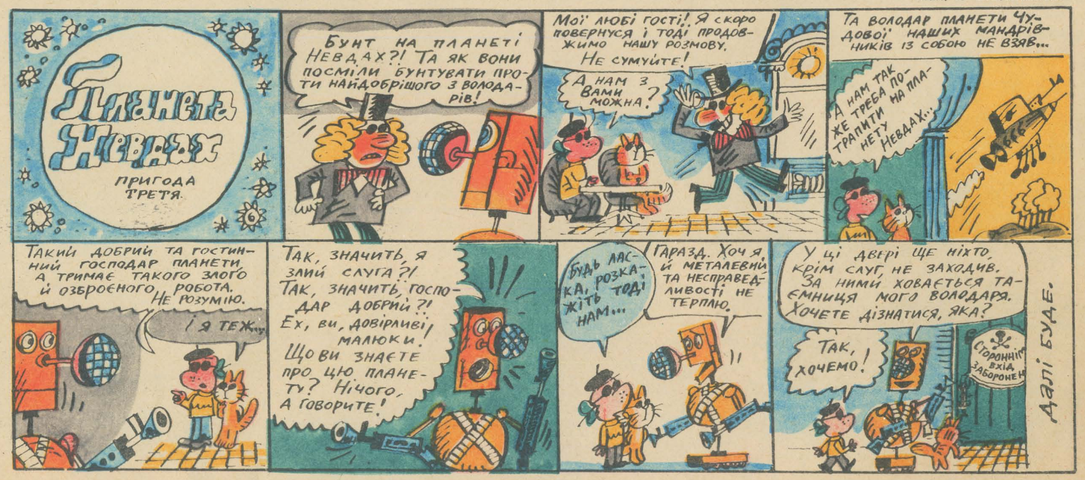

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Куди ж ти такого віхтя мені сунеш? Підстрижись!

ОБДІЛИЛИ

Кабан всевишнього картав:
— От жмикрут, раб пересторогі!
Розщедрись. Свиням рила дав,
Та поскупився дати роги...

ДОПИСАВСЯ

Під рубрикою «Вибрики Пегаса»
З'явились в «Перці» віршики Панаса.
З тих пір дає йому дружина жару:
— Чому немає й досі гонорару?!

І. КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ЗАЗДРІСТЬ

На долю нарікав кухонний Ніж:
— Нудна у мене праця — ріж та ріж!
Ось Штопор — творчо проживе життя:
У нього що не день — то... відкриття!

Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А ви чого до ветлікаря?
— Мене за палець Жучка вкусила!

НАРОДНІ УСМІШКИ

КИНУВ ПАЛИТИ

Син-семикласник питає:
— Тату, коли ти кинеш палити?
— Рад би, та це не так легко.
— Пхе! Не дуже й важно — я ж уже кинув!
— Ти-и?! Коли?!
— Ще в п'ятому класі!

Повідомив В. НЕСТЕРЕНКО із с. Великий Самбір Сумської області.

НЕ СТРАШНО

Маленький хлопчик заліз на спинку ліжка і тягнеться до полички. Мати каже йому:
— Сашко, не лізь, а то уб'єшся!
— Нічого, — відповів малий, — тато ще раз мене купить.

Повідомила Н. РЯВЧУН із радгоспу «Шахтинський» Ростовської області.

ТОЧНЕ МІСЦЕ

Хлопець дзвонить до лікарні:
— Мій тато впав із воза і звихнув ногу.
Лікар питає:
— Де саме звихнув?
— На шостому кілометрі, біля ставу.

МАЛЕНЬКИЙ РОТ

У місті сільський чоловік із жінкою зайшов до зубного лікаря, щоб поставити жінці коронку на зуб. Той ставить і каже:
— Який маленький рот у вашої дружини!
А чоловік на те:
— Е, тут малий. Подивились би, який він удома!

Повідомив Д. КОЖЕЛЯНКО із с. Кам'яної Чернівецької області.

МІЦНА

П'яний Петро прийшов до брата Івана і просить:
— Налий, братухо, мені сивухи, я вип'ю й піду повішусь, — і схилив голову на стіл.
Іван метнувся сюди-туди і каже:
— Бери.
— А міцна? — питає Петро, не підводячи голови.
— Міцна, міцна, — говорить Іван. — Шпагатова, не порветься!

Повідомив А. ГОРПИНИЧ із с. Варварівки Запорізької області.

ЗМЕНШИВ

Заходить чоловік у буфет і каже:
— Мені, будь ласка, триста грамів горілки і огірок.
— А не забагато буде? — запитує продавець.
— Ну, тоді триста грамів горілки і пів-огірка.

Повідомив П. ЮЩУК із с. Скулина Волинської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Звертаємося до тебе з незвичайним проханням.

Наш колгосп має свій цегельний завод. Ще в 1971 році через Миргородське райоб'єднання «Сільгосптехніка» ми замовили для заводу конвейєр. Наприкінці 1974 року нарешті його отримали, але... без роликових підвісок і кутникової сталі.

Звернулися в обласне об'єднання «Сільгосптехніка», звідти послали нас у Дрогобич на завод. Там кажуть: «А ми заявки на такі деталі від Миргородської «Сільгосптехніки» не отримували. Подавайте заявку...»

Так от, Перче, враховуючи те, що ми вже кілька років підряд «заявляємо» то в районне об'єднання, то в обласне, а наших «заявок» ніхто не бачить, просимо тебе, вмістити оцю «заявку» на своїх сторінках. Може, хоч так товариші з Миргородського районного об'єднання та з Полтавського обласного її прочитають.

М. РЕБРИК, завідуючий цегельним заводом колгоспу ім. Чапаєва.

Миргородський район Полтавської області.

* * *

Як ти гадаєш, що потрібно для успішної торгівлі на колгоспному базарі? М'ясо, молоко, мед, птиця, жито-пшениця, всяка пашниця? Згоден. Але це ще не все. Може, в інших населених пунктах і цього досить, а от для торгівлі на нашому новоархангельському колгоспному базарі потрібна насамперед гарна погода. Щоб або сонечко припікало, або морозець пощипував, тільки б не дощило і багнюки не було. На базарних павільйонах дахи мов решето, столи теж на честному слові тримаються. Та й до таких у негоду не доберешся, бо під'їздів до базару нема, а на самому базарі грязюка така, що ноги не витягнеш.

От і виходить: є молоко, м'ясо, мед, птиця, жито-пшениця, а торгівлі на базарі нема.

Я. АЛБУЛ, депутат Новоархангельської селищної Ради Кіровоградської області.

* * *

Директори бердичівських ресторанів «Дружба», «Україна» та їдальні № 1 знайшли прихований резерв, ефективне використання якого дає, по-перше, змогу успішно виконувати плани, а по-друге, набивати свої кишені. Звичайнісінький фарш, у якому повно сала і дуже мало м'яса, оформляють, як соковиті біфштекси чи шніцелі, і під базарний шумок сплавляють покупцям, заробляючи на кожному кілограмові від 50 до 82 копійок.

Ми неодноразово повідомляли про це неподобство завідуючого Бердичівським міськторгвідділом тов. Маніна, але, певно, йому самому подобається така винахідливість, бо він на жодну нашу скаргу не відповів і ніяких заходів до порушників правил радянської торгівлі не вжив.

Може б, він іншої заспівав, якби сам хоч одну котлету з того сального фаршу з'їв і гроші свої за неї заплатив? Тільки як його примусити це зробити?

М. ФУРМАН, начальник штабу добровільної народної дружини Бердичівського колгоспного базару.

Житомирська область.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ЕПОКА» — Мілан, «ДЕЙЛІ МІРРОР» — Лондон, «ЛУДАШ-МАТЫ» — Будапешт.

Без слів.

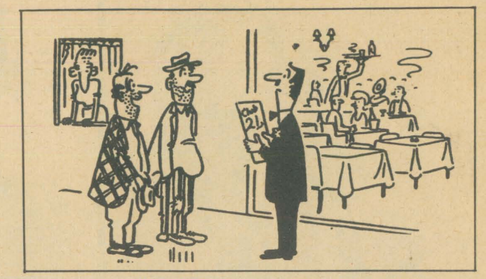

— Нам, будь ласка, окремий столик поближче до виходу.

— Шеф! Мені здається, що я виявив підпільне казино.

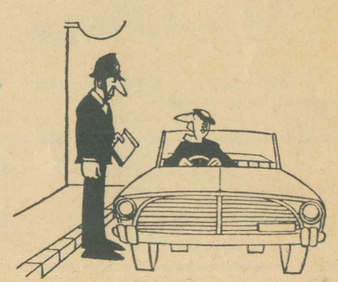

— Давай по-хорошому — без штрафу, а я за тебе двічі помолюсь!

— Пробачте, чоловіче, але відділ рекламацій — в сусідній кімнаті...

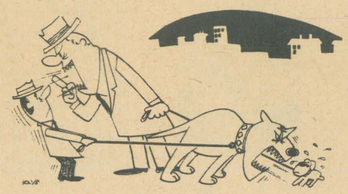

Без слів.

— Але звідкіля вам відомо, що його гроші в мене?

— Мамо! Я теж хочу бути хворим на грип!

АНТИПОД

ГУМОРЕСКА

За своїм характером колега Аптечкін — мій антипод. Де я промовчав би, пройшов би мимо, Аптечкін втрутиться і все зіпсує, будь-кого з себе виведе.

Доручили якось мені термінову і відповідальну роботу. Сиджу за креслярським столом, не нервую. Годину сиджу, другу сиджу. Зосереджуюсь. Гортаю журнал «Наука и жизнь». Підходить Аптечкін.

— Що ж це ти, Булиго, роботу зволікаєш? — говорить. — Час не жде.

— А тобі яке діло? — відповідаю. — Маєш своє перед носом — роби. До інших не чіпляйся.

— А те, — говорить Аптечкін тоном нашого начальника відділу, — що коли ти роботу не закінчиш, весь відділ не виконає плану. Премії, до речі, також не буде.

— Гроші — не головне, — кажу. — Особливо, коли їх нема.

Поговорили так годину-дві. Він мене не переконав, я — його.

А чим закінчилося? Рознервувався я, розхвилювався. Йому що? А мене премії позбавили. За невиконання...

Поїхав якось Аптечкін у відрядження до Ленінграда. З колегою Несамовитою. Якесь дріб'язкове питання вирішувати. Ну, Несамовита, як жінка, першого ж дня Гостинний Двір, Пасаж відвідала. Наступного дня в Ермітажі, Російському музеї побувала. Хіба це погано? Тільки радіти треба.

А колега Аптечкін, приїхавши, на неї доповідну начальству настрочив. Йому що? А ось Несамовитій догану всукали. Потім цілий місяць в лікарні пролежала.

Поїхали ми восени у колгосп допомогти шефам овочі зібрати. За день якось по три ящики помідорів зібрали. А ввечері товариську вечерю організували. Приємно посиділи. Весело. Кожен з нас радів, що так гарно, по-дружньому усе пройшло.

А колега Аптечкін у місцевком повідомив. Слухали нас, суворо попередили, ще й карикатуру у стінгазеті намалювали...

А вчора — як грім серед ясного дня. Колегу Аптечкіна на посаду начальника нашого відділу призначили. Замість Григорія Ількoвича, який пішов на пенсію. Я тут же подав заяву, щоб мене перевели в інший відділ.

Ну, посудіть самі. Йому-то нічого. А от я хіба зможу під керівництвом свого антипода працювати?

Олександр САЛЕНКО.

м. Херсон.

Олександр ВИХРЄВ

ЗУСТРІЛИСЯ

ГУМОРЕСКА

Поїзд іде у Доброгорськ. В купе троє чоловіків: широкоплечий, худорлявий і опасистий.

— Я вас, дорогий товаришу, десь бачив, — говорить опасистий худорлявому. — Але де це було? Пробачте, ви в тридцять дев'ятому в Балахну не приїжджали? На будівництво?

— У тридцять дев'ятому я був у Доброгорську, — впевнено відповідає худорлявий.

Настає тиша.

— Гм, дивно, — знову починає опасистий. — А в сорок третьому я вас не міг бачити? Восени? У штабі армії?

— І в сорок третьому я був у Доброгорську, — невдоволено кидає худорлявий.

— Тоді ось що... у шістдесят четвертому вам випадково не доводилося бути на Південному Уралі? Пам'ятаєте, тоді мали вводити в дію комбінат...

— Ні, не пам'ятаю, — сердиться худорлявий. — Тому, що і в шістдесят четвертому я теж був у Доброгорську.

— У Доброгорську... — невгаває опасистий. — А що ж, це може бути. Я, правда; там лише півроку, але чому б ми не могли зустрітися? Ви, пробачте, де працюєте?

— На механічному заводі.

— На механічному?! Так і я ж там! Технологом штампувального цеху.

— Штампувального? — втручається в розмову широкоплечий. — Який же ви, у дідька, технолог, якщо я, майстер саме цього цеху, ні разу у вічі вас не бачив?

Опасистий ретельно протирає окуляри.

— Справи, знаєте, невідкладні, — бурмоче він уже без будь-якого ентузіазму. — Переобладнання, наради у головного інженера... У процесі...

— Воно одразу й видно, що в процесі! — з докором говорить широкоплечий. — Полюбляєте тільки в кабінетах сидіти! Візьмемо хоч і самого директора. Бачив я його років два тому, та й то мигцем. Навіть до пуття не знаю, який він із себе. Худорлявий такий, кажуть. Га?

— Та я й сам його ще не бачив, — кидає опасистий. — Коли не прийдеш, нема на місці, поїхав куди-небудь. До начальства.

Тут подає свій голос худорлявий:

— Спробували б ви посидіти на моєму місці!..

— То чи не ви й є наш директор? — схоплюється з місця широкоплечий.

— Я, — скрушно хитаючи головою, признається худорлявий.

Знайомляться. Жваво розмовляють.

А скоро вже і Доброгорськ. І хтозна, чи доведеться їм ще коли-небудь ось так зійтись, сісти поруч і поговорити любенько?

Переклад з російської.

Отсканировал редуктор
для rutracker.org

Страшне поруч

НЕ В ГУСАКА...

«ЗАПРОШУЮТЬ НА РОБОТУ:

Волинський облкниготорг терміново — столяра, який міг би виконувати малярні роботи і склити вікна.

Звертатися: М. Луцьк, вул. Романюка, 1».

(Із газети «Радянська Волинь» за 10 липня 1974 р.).

Надіслав А. ШМАТОВ.

* * *

«До Колибябинецької с-р
Голові с-р
Прошу приняти срочніе мери до громадянки Воронюк Ніни Кирилівни так як вона нехоче їти на сказ».

(Із доповідної ветфельдшера).

Надіслав Л. ЛИПИНСЬКИЙ.

* * *

«ЗНОВУ ДВІЙКА»

(Уривки з учнівських творів)

«Ігор трощить половецькі шоломи разом з своїми воїнами».

—

«Коли Еней жив у Дідони, він уявляв її за жінку, і з нею йому було не страшно».

—

«Наталка говорить розмовною мовою, вона перемішалась з прислів'ями».

—

«Сковорода повертається на батьківщину з дуже поновленими знаннями».

—

«Коли Возний підійшов до Наталки, то вона використовувала прислів'я».

—

«Ярема терпів гніт від польських панів і став сином свого народу».

—

«Там декабристи бряжчали кайданами, які боролися за правду і були заслані в Сибір».

—

«За свою волю Настя бореться аж до загибелі свого життя».

—

«Таких, як інститутка, треба висилати за межі соціалістичних країн».

Надіслав Г. АРКУШИН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Громадянине, не забруднюйте атмосферу!..

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Члени колгоспу ім. Богдана Хмельницького (Володарсько-Волинський район) написали редакції про недоліки в організації збирання врожаю, які призвели до часткових втрат його.

Завідуючий сільгоспвідділом Житомирського обкому КП України тов. Цигамок повідомив редакцію, що матеріали перевірки цього листа було розглянуто на засіданні бюро Володарсько-Волинського райкому партії. За незадовільну організацію збиральних робіт заступників голови колгоспу, члену КПРС Сиваченку П. Ф. та завідуючому відділенням, члену КПРС Мошківському А. П. оголошено сувору догану з занесенням до облікових карток. Накладено також партійні стягнення на бригадирів колгоспу, комуністів Шамрая П. Д., Поліванчука М. А., Годованюка А. М. Районний комітет народного контролю притягнув керівників і спеціалістів колгоспу до матеріальної відповідальності. За завдані збитки на них зроблено грошові нарахування.

★ «Ну й темпи ж!» — у замітці під такою назвою («Перець» № 23 за 1974 рік) розповідалося про те, як у селі Малий Висторопі (Лебединський район) аж чотири роки Боромлянська пересувна механізована колона № 145 упорядковує ставок, а ніяких-краю цьому «впорядкуванню» не видно.

Перший заступник голови виконкому Сумської облради тов. Ноник повідомив редакцію, що будівництво ставка вже закінчено.

★ Від робітників радгоспу «Зоряний» (Арцизький район) до редакції надійшов лист, в якому вони наводили факти зловживань та порушень з боку керівництва радгоспу.

Як повідомив голова Одеського обласного комітету народного контролю тов. Коротков, факти зловживань дійсно мали місце. За порушення фінансової дисципліни та використання автомашини з корисливою метою директорові радгоспу «Зоряний» Черчесу П. П. бюро Арцизького райкому КП України оголосило сувору догану з занесенням до облікової картки. Незаконно виплачені гроші по фіктивних нарядах повернуто радгоспові; в тому числі директор радгоспу Черчес П. П. повернув 182 крб.; головний інженер радгоспу Ташев А. П. — 95 крб. Всього повернуто 337 крб.

★ Про те, що у селі Качаново (Полтавщина) ще чотири роки тому з місцевого ставка спустили воду, а про відновлення його ніхто не дбає, — писали у листі колгоспники цього села.

Заступник голови Гадяцького райвиконкому тов. Негребецький повідомив, що правління колгоспу «Шлях до комунізму» передбачило на 1975 рік будівництво греблі для відновлення ставка.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 6 (952) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. II. 1975 р. Підписано до друку 4. III. 1975. р. БФ 11246. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0958. Тираж 2 850 00 прим.

Отсканировал редуктор
для rutracker.org

Індекс 74393

МРІЯ НЕОФАШИСТА

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— До цього чобота та ось такі б шпори...

СТАРА КАЗКА НА НОВИЙ ЛАД

Мал. В. ГОРБАЧОВА

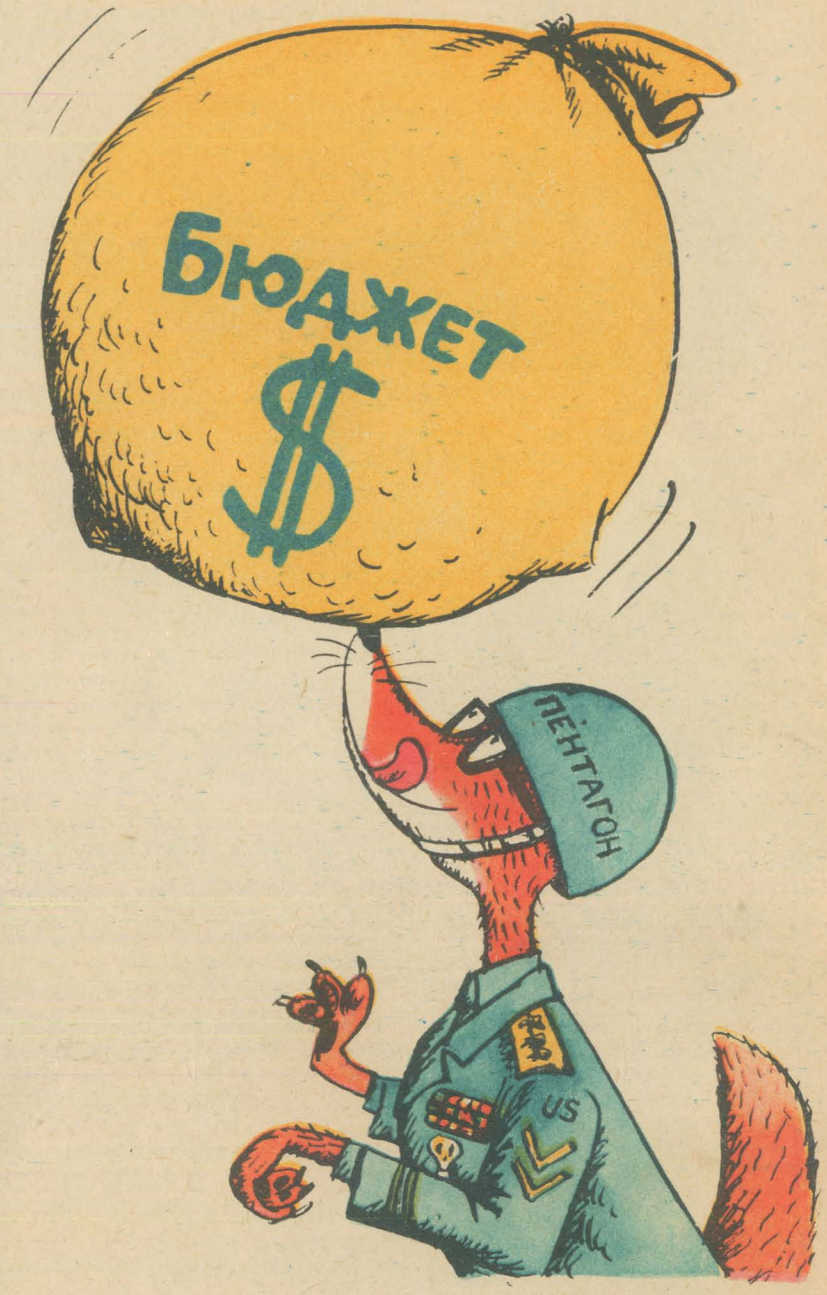

— Колобок, колобок, я тебе з'їм...

ПОЛІЦАЇ І ЗЛОДІЇ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

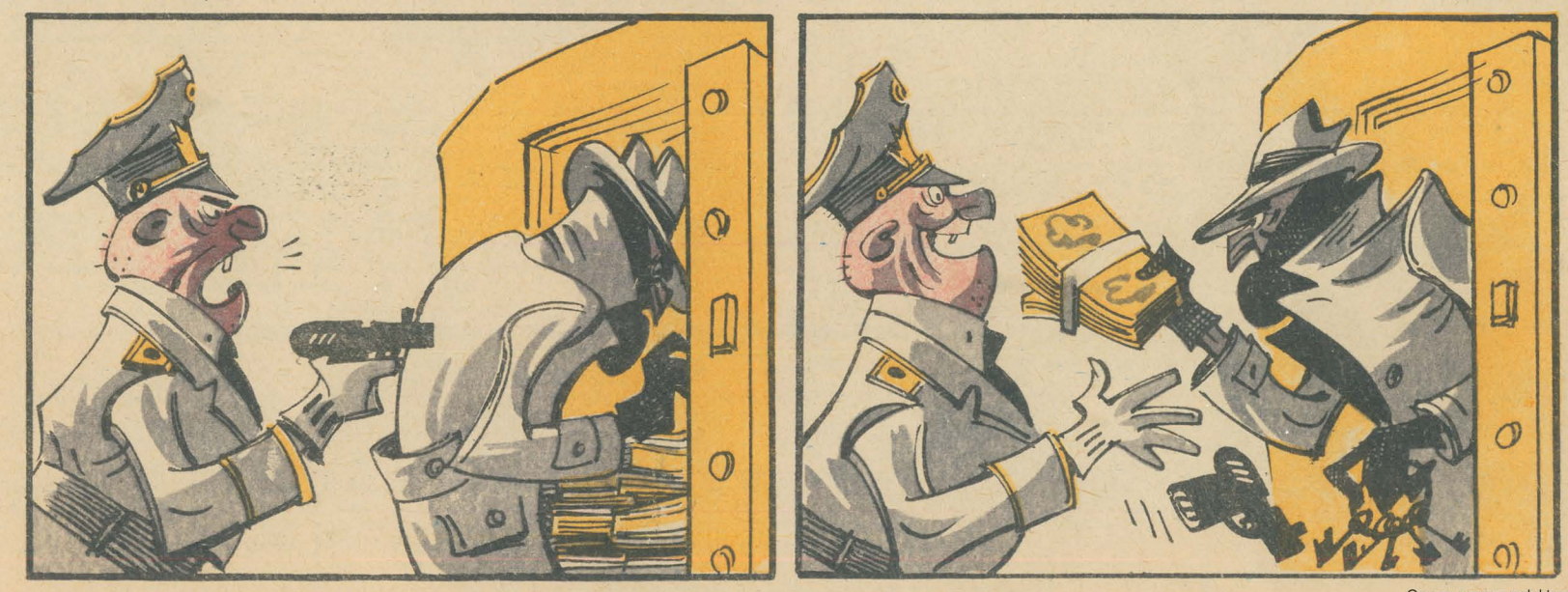

. . . . . Обеззброїв.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org